

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. 4 rs.
Per 6 id. 7 id.
Per un any. 12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Las suscripciones comensarán lo dia primer de cada mes, y no sen servirá cap a fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibransas ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de L. Ase, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. 6 rs.
Per 6 id. 11 id.
Per un any. 20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjectanse al examen de la Redacción y quedant los originals en poder d'aquesta, encara que no s' insertin.

2 quartos lo número.

L' A S E

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

REVISTA DE LA SEMMANA.

Quand vareu comensar la publicació d'aquex semmanari, prometerem donar als nostres lectors una revista semmanal. La escassés de fets y moltes altres circumstancies que to hom coneix, nos han impedit de cumplir ab la nostra promesa. Avuy que abundan més aquells y ha desaparegut alguna d'aquestas, nos proposem continuar la tarea comensada ab la imparcialitat que fins aquí hem vingut demostrant, y fenthi tota la brometa possible, puig que brometas y res mes son la major part de las cosas d'aquet mon de miseries.

Vet aquí una paraula que 'ns porta a la memoria una porció de fets. La miseria, article d'última moda en lo temps actual, vé a ficar-se entre lo men pensament y l'paper sobre que escrich y casi no m deixaria continuar.

Buscant materia per una revista q'qué millor la presenta que l temps? Aquell senyor de barba blanca, que seria la perdició dels sasres si als homes los passés per la barretina imitarlo, sembla que s' entreté deixant caurer una a una sobre nosaltres tolas las desgracias de que pot disposar, com si tractés de venjar alguna picardia comesa per la mes mansa de tolas las nacions, als deus del Olimpo.

Lo pá a set quartos la lliura, lo petróleo á trenta quartos lo porró, l' intrépit Pizarro ballant la polka per la plassa de toros, la Rambla plena de gent que no tenen altra feyna que contar los fanals que en ella hi ha. ¡Cosas del temps!

Y no hi ha que donarhi voltas; lo pá y l petróleo que 's venen en Espanya son espanyols, y encara que s' bagin de trencar la nou del coll pujant, anirán amunt, amunt; d'altra manera ¿com deixarian caracterisada sa nacionalitat? Del petróleo ho compremem perque l seu origen estranger l obliga á fer mérits per consegirho; pero l pá que no necessita afany, que ja es tan espanyol com la llana, ¿quina precissió té de demostrar la afició á anar pels alts?

Italia está sentada sobre un banch de tres camas. Si 's decanta cap á l' un cantó, perilla pegar una caiguda que no hi hauria prou midó per empastarli la cara. Si 's decanta cap á l' altre, s' esposa á que li succehesca dos quartos de la mateixa cosa. Los macarrons van de puja, y ja no hi ha cuynera italiana que no se li aferrin, distreta ab las noticias que li embarranquinan l' enteniment com una madoixa de coló retort que no se 'n pot treurer lo fil.

Lo vent que traspasa ls Pirineus porta calmant's; Londres, Berlin y Bruselas nos ensenyan las sombras; y nosaltres que assistim al espectacle sense pagar cap diner, estém esperant á veurer si 'ns tocará na paperet de sacasillas ó apaga llums. Per l' últim creyém que serviriam mes; puig á molts nos succeheix lo que als mussols, la claró 'ns fa nosa.

La situació no seria tan climatérica, si no s' hi hagués barreijat la qüestió de quartos; y será encara molt mes pesada si s' aumentan, com s' ha projectat las bocas. En una casa que hi ha un matrimoni y sogras y cunyadas, se passen mentres hi ha pá mil tragerias, altres tantas disputas y algun cop de llumanera; pero quant la cosa s' embolica que es una llástima, es quand la butxaca del gueto diu que no n' hi ha de cuyts. ¡No dirém res si aixis que aquesta vá amollant, s' aumentan los gastos!

Los aficionados al Art dramátich, que per desgracia son poch, están de enhorabona. Lo Senyor Delgado 'ls proporciona ratos mol bons en lo teatro Principal y alcansa ell un nou triomf á cada producció que posa en escena per primera vegada. En lo drama de Zorrilla «Traidor, inconfeso y mártir» nos doná una mostra mes del cúmul de qualitats que posseheix. En tolas las escenas vá estar á una gran altura; pero ahont se posá sobre si mateix, fou en la que té ab l' alcalde Santillana en lo tercer acte y en la despedida del capitá del mateix nom, y de Aurora. Mescla de sentiment y orgull com aquella no s' ha vist may tant ben representada.

La Sra. Llanos, si bé deixa notar lo que li falta de veu en la escena final, interpretá molt bé lo seu paper y digué encara millor la relació del primer acte, en la qual demostra l' afecte ratllant en idolatria que s' abriga en son cor per la persona de Gabriel Espinosa.

Lo Senyor Cepillo y l' encarregat del paper de capitá, nos deixaren alguna coseta que desitjar; lo Marqués de Tavira ho va fer tant malament com va saber.

Lo Teatro catalá continúa ab la mateixa música. Rosa blanca per tot dia. Si aixis convé á la Empresa fa molt bé; perqué al cap de vall primer son los sens interessos que l gust de la concurrencia.

Per postres, la péssa en un acte del Senyor Busquets «A la quarta pregunta.» La falta de lloch nos feu dir en lo número últim que aquesta producció nos vá deixar bastant que desitjar. Avuy anyadirém que es fallada de interés, que l argument es pueril y gastat y que l autor emplea inverosimilituds per portar á cap un pensament molt senzill. Sentim de tot cor tenir que parlar en eix sentit de l' última obra del Senyor Busquets; pero en la nostra bandera si lleigeix mes clara que cap altra la paraula imparcialitat, y may podém desdir de lo que portém escrit en la nostra bandera.

No parlarém de la funció de la plassa de toros, per no tenir que repetir lo que mil vegadas hem dit sobre lo mateix. Aplaudirém, si, de tot cor á la digna Autoritat que ha prohibit sa repetició y mostrarém lo desitg que tenim de que dita Autoritat tinga imitadors.

ENRICH.

LA HUMILITAT.

Mar endins s' hi troba un' illa
Que n' es lo mes bell jardí;
Es pur de las flors l' aroma
Que tot l' espay ne va omplint.

La platja que l' environa,
Te de perlas mantell rich....
A cad' ona que s' hi esclata
Las perlas van embellint.

Allí l' huracà no hi brama
Ni may la mar s' ha embravit
Ni los nuvols de tempesta
Divagan per l' aire allí.

May cap boira l' cel ne tapa.
Sempre hermós y daurat n' ix
Y l' espay no s' en despulla
La vesta de blau satí.

Tots verts ne son los boscatges,
Boscatges verts y florits
Hont aucells encisadors
Hi forman cantant sos nins.

Quant cahuen sobre las follas
Las llàgrimas de la nit,
Mil estelets ne pareixen
Que als del cel guanyan en brill.

¿Qui es la reina d' eixa terra
Hont tanta hermosura hi viu
Y càntichs dolsos ressonan
Com càntichs de serafins?

Hi há un palau al mitj de l' illa
Y una bella cambra adins
La cambra n' es blanca, blanca
Com blanch n' es lo cor d' un nin.

Dins la cambra hi há una verge
Que a Deu ne prega y somriu
Y ne volan entorn d' ella
Del cel angelets garrits.

HUMILITAT se diu la verge
Y porta un vestit senzill
Encara que 'n tinga d' altre
Devant seu brodats d' or fi.

La verge res no ambiciona....
Sols a Deu prega sovint
Sempre baixeta la vista
Y sempre ab lo sant somris.

Vanitat y Adulació
Moltas lisonjas li han dit,
Mes la verge falaguera
May las ha volgut seguir.

Moltas reys li han ofert son trono
Pel dard del amor ferits;
Moltas reys la cercan, la cercan....
Y son fum los seus desilj.

Y l' Senyor que tot ho veu
Posa perlas y rubins
Perque taxonen la platja
D' aquell aromós jardí.

Y fa creixer l' hermosura
Dels boscatges y dels rius
Y 'ls aucells cantan mes dolsos
Y flors millors van eixint.

HUMILITAT, beneyta sias....
Bal las alas; vina aquí
Fes que fuge la sobervia
Que al home n' ha fet catiu.

De ton vergé una flor dona
A cada cor, y al respir

De son flayre embalsamat,
Te darà amor l' esperit.

MARTINET.

LA CUSIDORA DEL PIS QUART.

¿Vostés coneixen á la cusidora que habita en
lo pis demunt del que habito jo?

No? Donchs escollin perque desseguida vaig á
complaurer y á tráurels d' afany fentlos lo seu
retrato. La Carmeta—que aixis se diu la cusido-
ra— es noya de vint anys y de molta hermosura
y mes sal encara que bellesa. Fa dos anys que
se 'n aná del costal de sos pares y vingué á es-
tablir-se á Barcelona, pero somesa sempre á la vi-
gilancia d' una tia seva tan bona com un tros de
pa y que li fa fer tot lo que vol. La Carmeta te
molta feyna y ¿saben perque? Vostés se pensan
sens duple perque deu esser molt treballadora;
ca, res d' aixó, es sols perque 's molt guapa y
perqué somriu á tots los que li tiran requiebros
y 'ls dona aula cada capallart. Entre los que la
fan treballar mes hi ha molts militars y emple-
ats, los que vivint lluny de sas familias no tenen
ningú que 'ls cusi la roba de franch, y per lo tant,
pagar per pagar mes s' estiman donar fenyá á la
Carmeta, pus ab aqueix excusa tenen just motiu
pera pujar á casa seva y pera fer petar la xarra-
da ab la noya.

Lo mal es que de vegadas se troban quatre ó
cinch jóvens plegats y llavoras comensan las in-
directas picants y 'ls insults encuberts y desse-
guida segueixen los crits fora de temps, que 'm
despertan si dormo y 'm distrehuen si escrich y
m' alabalan y m' axordan.

—«Qué hi farem tot sia en gracia de la meva
paciencia» dich jo, y quant surto á la finestra
per veurer com se 'n van disputant los rivals
pretenents de la Carmeta, aguayta aqueixa des-
de son balco y 'm fa la mitja rialleta, com si di-
gues «perdoni; vosté deu estar molt incomodat
eu eix pis, pero sufreixin tot ja que li envio so-
vint miradas tan dolsas y riallas tan encantado-
ras.»

Llavors dono al oblit tot lo que ha passat en l'
escena anterior y sols me cuidor de pagar ab son-
risas eternas las que 'm llansa la Carmeta, qui
á vegadas fins me allarga la ma pera que jo li
estrenyi y li fassi un patonet, pus tan poca es la
distancia que separa son balcó de la meua fines-
tra.

Jo á la veritat, estich in cómodo en la despesa
que 'm fan la vida, no hi ha ningú mes serio ni
mes cruel que la meva patrona ni mes tonto que
la criada, pero tot ho deixo córrer quant penso
en la vehina del quart pis y quant me 'n recordo
de las sevas rialletas y de las sevas miradas. Sin
fos la Carmeta, tentacions me vindrian de mu-
dar de pis, pero mentres la cusidora estiga en
aquella casa ni l' fum me 'n trau. ¿Jo anarme 'n?
ja avisarán; primerament hauria de perdre la xa-
beta, y á mes ¿que desitja anarse 'n del cel?

Moltas vegadas quant estich desvetllat y axo
que may prencch café-obro la finestra y m' apoyo
en sa barana pera respirar l' aire libre del es-
pay y pera contemplar la lluna y las estrellas, ó
la gent que surt dels teatros á lo menos. En eixos
casos no se com dintre s' ho fa la Carmeta pera
saber que estich en la finestra, pus que sempre
surt á son balcó y allí garla que garla, pasan las
horas que 'n no se 'n adona, de tant despressa
que van.

Al principi que entahonavan la cusidora y jo,
sols tractava 'm del temps y de cosas per l' istil,
pero ara, entre que ella es molts viva y jo estich
engrescat, ja comensem á parlar de cosas que la

fan tornar roija y que á mi 'm donan valor pera
continuar en la conquista que desitjo portar á
cap.

La Carmeta m' escolla molt atenta, y algunas
vegadas mostra tenir ignoscencia y altrás ésser un
gat vell en materia, pero la Carmeta no es ni fi-
ga ni rahim, es una noya com tolas las del dia que
s' moren per anar bonicas y perque 'ls hi diguin
alabansas

Mes fins ara no te res de particular tot lo que
'ls he contat y son cosas que poden passar á qual-
sevol que esliga aprop d' una noya guapa. Lo que
'ls admirará á vostés y lo que també m' admirá
á mi lo que sucechi fa pochs dias entre la Car-
meta y jo.

Ja he dit mes amunt que la cusidora te una tia
y que aqueixa tia viu ab ella pera vigilarla y cui-
darla. La tia Rita, temps feya, que observaba que
la seua neboda enrahonava ab un jove del quart
pis ab mi volgient un dia fer negoci se 'm presen-
tá al meu quarto dientme que ja sabia que jo m'
havia compromes ab la Carmeta y que ja estavan
avisats los pares de la noya pera assistir á la boda
que prompte 's devia verificar.

Jo 'm vaig quedar com qui veu visions.

Despues de deixar parlar á la tia me vaig fer
creus de lo que m' havia dit y per llarga estona.
estiguí mut y en estat de contemplació.

—¿Qui l' entavanat? 'ls digui.

—Ningú... ¿que encara fa l' desentés?

—Li dich...

—Ca, ca...

—L' hi juro que...

—No cal que juri; porqué tot m' ho ha dit la
noya.

—Pero escolti, dona de Dèu...

—Asumpto acabat; dintre pochs dias se veri-
ficara la festa.

—L' hi prometo....

Y sense deixarme acabar se 'n ana la tia Rita
del meu quarto y en ell me quedí ab la boca
oberta.

«¡Bona l' havem feta! Si molt s' hi va la Car-
meta está... y ara 'm vol fer ésser editor res-
ponsable; potser ha olorat que jo tenia diners, de
tots modos no m' hi vull casar, perque dona que
sent soltera dona aula á tants ¿qué será en estant
casada?... Mireuse la plaga y com compromet á
la gent de bel jo que no mes la volia pera passar
lo rato, jo que la prenia per ignoscencia... ¡quant
m' he enganyat!... Pot ser tot ha sigut una escu-
sa, un medi pera evadirse de pagarme los dos-
cents rals que 'm deu lo que dech fer es anarme
'n no fos cas que m' acabessen de comprometer
y 'm fessin fer un paper ridicol, un paper pitjor
que l' de estrasa... ¿y 'm deixaré perdre dos
cents rals? No tinch cap pagare; res acredita que
'ls hi haja deixat... si, si precis es no sonmiar
may mes ab eixos deu duros... ¡Ay Carmeta! si
algun dia t' puch arregar! lo que son las do-
nas!..»

Y fentme aqueixas y moltas altres reflexions
paguí la mesada á la patrona y me 'n ani aviat
de la casa, buscant desseguida una altra despesa
hont pogues esta, libre de noyas com la Carmeta
y de lías com la Rita.

Al cap de dos dias trobi un pis bo y allí visch
sens cuidado y sens recel per mes que alguna
vegada oblidantme de la picardia de la cusidora y
de sa tia anyoro las llargas horas que passaba
garlant ab la Carmeta y dientnos tonterias que
sempre acabavan en en petó ó en una mirada dol-
sisima y una rialla seductora. Anyoro tot alló
perqué ara quant me desperto desvetllat y surto
á la finestra guayto al balcó del pis de dalt y no
hi veig á ningú y vols puch divertir mos ulls mi-
rant á algun estranger estraviat ó á algun sereno.

Mentrestant algu 'm preguntará si he cobrat
los doscent rals, y jo li contestaré que no 'ls veu-

ré may mes perque á la Carmeta li agradan massa los vestits de seda y los pentinats á la moda.

MARTINET.

BOLAS.

Avuy si que, lectors, vaig á darlos un article que 'ls agradará més que á un pobre un de primera necessitat y que á una senyora un de modas; vaig á darlos un article—no 'm prenguin per municipal!—de bolas.

Las bolas han estat sempre un article de primera necessitat.

Las bolas han estat també sempre un article de moda.

De lo qu 'es dedueix que las bolas son article de primera necessitat y de modas.

De la anterior deducció, se dedueix que jo desfaig ab la cua lo que faig ab lo cap. Y aixó no poiser perque desfer ab la cua lo que fan ab lo cap, es propi dels politichs.

Y jo no soch politich si bé tampoch só un ordinari.

Per ordinari no hi ha com lo de Barcelona á Vich.

Hi comensat per parlar de bolas y si 'm descuido acabaria per parlar de llangonisas, pus l' associació de ideas ja m' havia portat á Vich.

Torném, donchs, á las bolas.

¿Qué son bolas?

La criada de casa las definiria dient: bolas son

unas cosas redondas.

Pero jo, que no soch la criada de casa, no las definiré, entretenintme tan sols en ferlos veure la varietat que ni ha.

Hi ha bolas dolsas;

Bolas amargas;

Bolas negres;

Bolas blanques;

Bolas xicas;

Bolas grossas;

Bolas sólidas;

Bolas líquidas;

Bolas materials;

Bolas inmaterials;

Bolas llejias;

Bolas bonicas;

Y molias altres classes de bolas que no 'ls dich

ara y que 'ls diré després.

De que hi ha bolas de tantas classes me 'n vá fer

adonar un amich meu que fa pochs dias que 'm vá

explicar un tros de la seua vida de la manera següent:

—Jo só fill dels meus pares que has de saber

qu 'eran dos sers tant estranys per lo petits y rabassuts que més que personas semblavan dugas bo-

las.

Los primers anys que vaig passar en aqueix món,

que com tú sabs es la més gran de las bolas conegu-

das, los vaig passar jugant á bolas ó á balas y men-

jant bolas de las més dolsas que son bolas de goma,

pús era basant llaminé.

Al arribar als dotze anys una malaltia 'm portá á

las portas de la mort: vaig pugué sortirne gracias á

las bolas de llar que son bolas llapissosas y á las bo-

las de acacia que son bolas més amargas que las ve-

ritals.

Quinze anys tenia quant me vaig posar á treballar

en casa de un torné que feya bolas de billar y bolas

pels peus de las calaixeras.

Surto fadrí y com ja 'm sabia guanyar la vida

vaig demanar á una noya que vivia frente casa y

que m' enseraba bastant; pero noy, me digné qu 'era

massa lleig y 'm doná la bola.

Allavors vá ser quant me ván quínlá. Desgraciad

com sempre vaig treure bola negra.... y c.p á ser-

vir al rey.

Acabat lo servey vaig ser municipal y alló de

dar bolas als gossos no 'm vá agradá; lo comers de

bolas de mantega tampoch; lo de bolas de betúm

mólt menos; vaig comersia després ab la política y

com tot era qüestió de bolas que 's havian d' em-

passar tots los ignocents de la nació espanyola y

com aquesta ja está cansada de bolas, vaig retirarme á la vida privada.

Ara passo una vida tranquila, no 'm encuido de res sino de menjarme 'ls pochs quartels que m' quedan.

Algun dia que altre vaig al café hont preneh una bola qu' es beguda mólt saludable, y escolto un rato á la gent que s' entreléa com sempre contant bolas y somniant bolas, que l' humanitat sempre será la mateixa y... rodi la bola.

RICARDET.

LA CASSA DE LA SIBECA.

Lo rellotge de la vila
de signar las dotze acaba;
¡quin callament! ¡quin misteri
al bátzer las campanadas!

Lo ventijol de la nit
estén per l' espay sas alas,
mes encara que 's bellugui
ni un remor ne gosa traurer.
Ja las flors no 's balandrejan
ja los rossinyols no cantan,
sols allá lluny, allá lluny
com los sospirs, d' un fantasma,
lo misterios callament
torban del mar las onadas
bressant la gelada escuma
al rodolar per la platja.
L' espay omplert de perfums
adorm los sentits y l' ánima;
l' estrellada ab sa lluentor
las miradas afalaga.

Ni una boira 'l cel embruta,
ni un estel vestit de glasa,
ni un brigit del huracá
retrona per las monlayas.
La lluna ab tota sa cort
y ab llargas vestas de plata
á poch á poch va seguint
com soberana encisada.
Y de dalt de lo seu trono
¡quantas cosas aquí esguarda!
¡y quantas cosas escolta!
¡y, á quants sers serveix de lámpara!
Ella veu, ninas hermosas,
que vetllan en las retxadas
esperant als aymadors
que á tota brida cavalcen.
Ella sent lo dols murmur
de una queixa solitaria,
ella sent petons d' amor
y d' amor tendras paraulas.
Ella ab sa llum aconsola
á los mariners que cantan
cantan cansons tristas, tristas
dedicadas á sa patria.
¡Oh! ¡nit hermosa es aqueixa
ab sos perfums y ab sas auras,
ab sa lluna y sas estrellas
y ab sas hermosas fantasmas.
¡Oh beneytas nits de maig!
beneytas siau mil vegadas
mes que nits, sembleu vosaltres
los palaus d' alguna fada.

II.

Camí de Misericordia
se 'n anava colla alegre,
caparavall saltant vinyas
fins á pará á la riera.
Deu ó dotze eran los jóvens
que tota la colla feyan;
deu ó dotze los que anavan

á cassa de la sibeca.

Ni una paraula, ni un mot
ningú de la colla deya;
tant com podian callavan
fins anavan de puntetas.
Al ser al peu del canyar
tot los jóvens s' espargeixan;
l' un cull una canya groga,
l' altre 'n cull una de verda.

De tant en tant s' escoltava
alguna riatlla de gresca,
de tant en tant responia
un xiulet que «calléu» 'n deya.
Abans de gayre, altra volta
juntats tots los jóvens n' eran;
y abans de gayre tornavan
á proseguir la carrera.
Ja n'arriban á una plana
que fonts y rechs atravessan;
hont en cada fulla d' arbre
sos raigs la lluna hi reflecta.
Ja á terra posan las canyas,
ja una coveta comensan;
tant aviat comensada
está la cova com feta.
A cada part de la cova
quatre muns de cals hi axecan;
al dessobre hi posan vímets.
ans de posalshi 'ls envescan.
Ja se 'n va tota la colla
de la coveta al darrera;
los que hi caben drets se posan,
qui no hi cab s' ajáu á terra.

Un dels companys á la boca
s' acostá un canó, y ne sembla
al tocarlo que ressoni
lo cant d' alguna sibeca.
L' au se pensa qu' es cridada
y vola y vola adepressa;
y 's posa demunt dels vímets
y s' envesca la pobreta.

Gran gatzara, gran riatlla
esclata en la colla entera;
l' un tira canyas á l' ayre,
l' altre de terra s' axeca.

La sibeca está agafada;
tots la volen, tots la prenen
y cantant y formant colla
s' entornan á la riera,

MARTINET.

BRAMS.

Estem a punt de publicar l'almanach que 'ls varem prometre per tot lo present mes, ja fa tres ó quatre setmanas. Es una col·lecció de articles, poesietas, anécdotas, cantars, epigramas etc. etc. ilustrada ab trenta y tantis grabats y una magnífica portada solament los encarreguem que 's donguin aire á comprarlo aviat, perque no 'n solem tirar mes que deu ó dotze mil exemplars y perilla que 's quedin sense si 's descuidan. També devem advertirlos que será l'almanach mes barato que s'haurá publicat en Espanya. Nosaltres som aixís.

Per lo que podria succehir que algú s'hagués pensat que en lo número anterior varem tocar lo violon parlant de las societats dramáticas, debem explicar que en la revista 'ns referiam á lo que toca al Art dramàtic, y en la secció de brams á las costums de la juventut. Ya 's compren que encara que poden fer mal al primer, poden suportar un gran bé á las segonas, per lo expressat en lo repetit número.

Hem tingut ocasió de veure alguna cosa del almanach que per l'any 1868 donará á llum avuy, segons noticias. Dr. Ignoscent Lopez, titulat *La Tabola!!*. Son autor es D. Anton Serra que l'ha escrit ab colaboració de varias plomas conegudas en eixa capital. Creyem que s'hi poden emplear ben bé dos rals, que 's lo preu á que 's vendrá; y per donar una prova d'aixó, insertem á continuació la poesia que en cabessa lo llibret de que tenim lo gust de parlar. Diu aixís:

CATALANS:

JO, que 'm dich Don Anton Serra,
per servir'os á vosés,
licenciat del nostre exèrcit,
puig jo tinc vint anys complerts,
bachillé en filosofia
y en lletres de cambi á mes;
Donadas las circunstancias
que tots junts a travéssem,
y volguent ja posar coto
als que passen trist lo temps;
fent ús de la autoritat
que m'impuso jo mateix,
(y aquest acte no 'ts estranyi
puig en lo mon ja es molt vell)
despres de molt cavilar
he disposat lo següent:

PRIMER:

Vull que las personas
que siguin tal qual decentes,
adquireixin la *Tabola*
gastant-se sols dos rals.
Se permet comprarne varios
per regalar als parents.

SEGON:

Desde 'l mateix dia
en que surti aqueix tomet,
se deixarán de sentir
llàgrimas, plors y gemechs.
Solsament se permet riurer,
ser felis y estar content.
A las noyas rialleras,
y á tots aquells ademés,
que rignian per las bulxacas,
se 'ls darà (pagant s'entén)
un llibre, per los molt mérits
que rient forsa, haurán contret.

TERS:

Com ja no 's pot plorar,
y ja no son menester,
desde avuy queda prohibít

com se diu, rotundament,
lo fer ús dels mocadors
conforme es rahó y de llei.

QUART:

Com se 'm pot contradir,
y també ferme present,
que 'l sol ací de mocarse,
sens mocador no 's pot fer;
disposo al punt, y perdonin
la falta de compliments,
que ningú fassi estornuts,
ni tampoch prengui rapé.

QUINT:

Per evitar las queixas
que 'm puguin fé 'ls estanquers,
mano que 'l loguer de casa
se 'ls baixi de un tant per cent.

SISE:

Queda prohibít
tocar lo sach de gemechs;
no vull gemechs ni per broma,
per lo tant, tinguis entés.

SETÉ:

Aquell que no compleixi
lo qu'aqueix escrit conté,
será castigat com cal
y com mana 'l reglament.

VUITÉ Y ÚLTIM:

Encarrego
als vigilants del carrers,
l'observancia d'eixas órdres
y son puntual compliment.
Y aquells que venen diaris
y que son tant baladrers,
cuidarán de que circuli
l'Almanach per tot arreu.

Lo que he manat se publiqui
formant part del llibre aqueix,
per ignorancia del vulgo,
per ompli una fulla mes
y per fer un poch de broma
ja que per bromas eslem.
Dat (venut) en Barcelona
y carrer dels Flassaders,
á las deu del dematí
de un dia que faya fret.
(No hi ha felxa) (hi ha una rubrica)
es la meva... y de vosés. (*)

ANTONET SERRA.

(*) ¡Vaya una oferta!

— ¡Ay, Corneli, que t'estimo! ¡quán te veig
aqueix cap tan mono....

— ¿Vols dir que 'l tinc bonich, Marieta?

— Ja sabs que sempre t'ho hi dit; pero densá
que som casats se t'ha arreglat molt mes.

— Oncle, ja pot pensá que per quatre duros no
havia de quedar malamente: vósle mateix hauria
dit després...

— No passis endavant, li contestá son oncle qu'
era cego que ja t'veg veni.

Ja saben que nosaltres som conseqüents. Digue-
rem que de quant en quant donariam articles ó poe-
sias ilustrats y avuy refermen nostras promesas ab
la cassa de la sibeca.

Lo que han de fe es comprar eix periódich que de
l'Ase no se 'n queixarán.

Felicitem als artistes lirichs del Teatro del Liceo
per lo excelent desempenyo que sapigueren donar
á la gran ópera estréla del célebre poema de Goe-
the, *Faust*.

Sobresurtiren entre tots la Sra. Rey-Balla y los
Sres Steger y Vialelli, los quals excitaren molts
vegadas l'entusiasme y l'admiració del públich.

La major alabansa que 'ls podem donas es dir que
no haviam vist may lo *Faust* tan ben executat com
ara.

Havem llegit en lo Principat, que Zorrilla ve á
establirse á Barcelona.

No sabem lo que hi ha de veritat en eixa noticia
pero de tots modos nos n'alegrém molt.

CÓSSAS.

— ¿En qué se semblan los fanals de gas ab los an-
tichs fanals d'oli?

— En tres cosas; la primera en que fan mala ca-
randa segona en que donan poch llum y la tercera
en que fan poca claror.

Recomenem la anterior semblansa á qui corres-
ponga, no mes per poguer veurer si tindrem lo gust
de que 'ns fassi quedar malament.

En lo teatro Principal s'hi está molt bé, especial-
ment densá que l'entés actor Sr. Delgado s'ha po-
sat al frente de la companyia; pero no quedan ga-
nas de tornarhi, perque s'acaba una miqueta massa
tort. Per nosaltres la millor hora de sortir del teatro
esja las onze; tot lo que passa d'aquesta hora se
passa de la regla.

Lo Senyor Carreras s'ha ficat al cap l'idea de
que s'ha d'immortalisar. ¡Pobre home! Aquell fol-
leto crítich dels novelistas espanyols, que ara va
publicar, no inspira sino fastich y compassió.

Al menos tenim lo consol de que tothom sab qui
es D. Lluís Carreras y de que poch farán cas de lo
que diga.

Los senyors redactors del *Diari de Barcelona* son
molt purs; pero per mes purs que sigan, nos sem-
bla, que no tenen dret á ficarse ahont no 'ls deman-
nan, ó es, á manar als cantors del *Faust* que desna-
turalisin l'obra, y que no idealisin tant la situació
en que quedan abratsats *Faust y Margarita*.

Los senyors que troban indecent una escena fan-
bonica que se'n vajan del teatro pera no véurerla,
y no vulgan passar per gent de costums tan santas
que ja sabem tots que ara de sants no n'hi ha.

XARADA.

Ma prima es un riu d'Europa,
ma segona, contracció
per un tercera 'l que estima,
fa dos mesos ó tres l'os,
la quarta que es una lletra,
en tot temps dirá tothom,
puig es d'aquellas que saben
fins lo que saben mes poch.
Lo meu tot es una cosa
que avuy dia abunda molt,
y que hi seria de massa
si fos tothom bó en lo mon.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'Ase, á càrrech de J. Martinez
carré de Robador, núm. 29 baixos.

Barcelona.—1867.